

Abstract:

This text is an attempt to combine the autotheoretical approach to life and theory, as written by Fournier (2021) with a neuroqueer perspective (Yergeau, 2018). Fournier categorizes autotheory as a feminist way of doing theory, which couples the academic with the activist. The form of this text is in itself autotheoretic, or autoethnographic as it mimics the diary. It is written from a personal perspective of a diagnosed autistic. Writing as an autistic means carrying the weight of what has been written *about* autistics – which points to a position where the personal necessarily becomes part of the theoretical or academic. This text argues that this is the place where Fourniers feminist autotheory could become a useful, or necessary, perspective for neuroqueer subjects to be in academia.

Bio:

Anna Nygren is a PhD student in literature at Åbo Akademi, and a teacher of literary composition at Gothenburg University. She is part of the research project “Autistiskt skrivande – att återta ett modersmål”, funded by Vetenskapsrådet. Her previous writings include:

A special place in the heart: Human-animal affection in Lena Furberg’s *Stallgänget på Tuva* i *LiR:Journal* (2016:7)

ETT FLICK-GENI & det gurleska, gotiska & kusliga i *Pretty Little Liars* i *Tidskrift för genusvetenskap* (2019:1)

Men i hjärtat fanns ingen annan. En studie om relationen mellan häst och flicka i Lena Furbergs *Stallgänget på Tuva* i *Samlaren* (2021)

Keywords:

autotheory, feminism, neuroqueer, queer, neurodiversity, autism

8.5.2022

Jag skriver på hösten till Elisabeth angående receptionen av Clara Törnvals *Autisterna. Om kvinnor på spekrat* (2021):

Och sen tänker jag igen, skulle Saga Cavallin [som skrev en recension där hon var kritisk till hur Törnvall spekulerar kring bland andra Emily Dickinson och Simone Weil som autister] ha problem med att tex postumt kalla ngn feminist, fastän begreppet inte fanns? Vad är skillnaden mellan en feminist och en autist.

Nu flockar sig tanken i mig igen. Vad är skillnaden mellan en autist och en feminist? Och jag läser Lauren Fourniers *Autotheory as Feminist Practice in Art, Writing and Criticism* (2019), med min diagnos hängande över mig. Och jag tänker på hur Törnvals bok gjort det allmänt känt hur autismutredningen undersöker hur pass mycket kille en är. Det Fournier gör är:

With an approach that is itself at times autotheoretical, I provide a working history and theory of the autotheoretical impulse— moving among close reading, feminist analysis, self-reflective anecdotes, and reparative forms of critique. I consider the present-day politics, aesthetics, and ethics of the autotheoretical turn in culture, looking at the tensions that arise between intersectional, transnational feminisms, on the one hand, and advanced late capitalism and neoliberal imperatives surrounding the “self” on the other. (2019, s. 9)

Fournier drar visserligen en historisk linje över det hon kallar autoteori, som då inkluderar hela den essäistiska traditionen, men hon påpekar samtidigt den specifikt feministiska aspekten av det autoteoretiska

Artists turn to autotheory both for its innate troubling of dominant epistemologies and approaches to philosophizing and theorizing and for its capacity to make space for new ways of theorizing and understanding their lives. Through their practices, artists and writers shed light on theory and philosophy as ambivalent sites of desire and difficulty, attraction and frustration, stubborn ossification and malleable, iterative transformation. *Autotheory reveals the tenuousness of maintaining illusory separations between art and life, theory and practice, work and the self, research and motivation, just as feminist artists and scholars have long argued.* (s. 10, min kursivering)

Den (aktivistiska) autistiska positionen följer i stort samma modell. Den autistiska autismforskaren Monique Botha listar hur forskningen om autism, så länge som diagnosen funnits, varit direkt våldsam mot de autistiska subjekt den studerar (Botha, 2021):

“Autistic children are severely disturbed. People seem to be no more than objects to them. . . You see, you start pretty much from scratch when you work with an autistic child. You have a person in the physical sense—they have hair, a nose and a mouth—but they are not people in the psychological sense.” (Lovaas, 1974).

“Autistic integrity seems more akin to the type of integrity informing environmentalists’ familiar demands for consumer and communal responsibility toward non-human animals” (Russell, 2012, s. 169–170).

“We have argued above that if the mechanism which underlies the computation of mental states is dysfunctional, then self knowledge is likely to be impaired just as is the knowledge of other minds. The logical extension of the ToM deficit account of autism is that individuals with autism may know as little about their own minds as about the minds of other people. . . Autism is a devastating disorder because it disrupts not only understanding of others and their social relationships, but also understanding of self.” (Frith and Happe, 1999, s. 7 and 19).

Autisterna står med nödvändighet i relation till den här forskningen. Vi gör det, eftersom vårt liv är beroende av den. Jag behöver min diagnos för att få så kallade anpassningar i livet. När jag berättar om min diagnos fylls tankarna hos den som hör mig uttala den med den forskning som gjorts om autister, av icke-autister. Jag skriver i en dikt tillsammans med Elisabeth (Lyrikvännen, 2022):

Autistpoetiken är den krassaste kritiken

Autistpoetiken är den arggladaste rubriken

Autistpoetiken drabbar statistiken

som en skogsbrand och gudinnehand.

Det handlar om att hitta en röst som kan tala mot den här forskningen. En aktivistisk autism är alltså en levnadsposition som kräver ett mot-narrativ till den neurotypiska blicken. Den aktivistiska autismen kan i detta hämta inspiration från feminismen. *The male gaze* har sin motsvarighet i *the neurotypical gaze*. Liksom Fournier skriver: *Auttheory reveals the tenuousness of maintaining illusory separations between art and life, theory and practice, work and the self, research and motivation, just as feminist artists and scholars have long argued*. Autisterna har inte själva valt positionen att det privata är politiskt – eller i detta fall, teoretiskt. Lika lite som icke-männen gjort det. Våra liv präglas av vad andra sagt åt oss, och vi måste göra teori, för att på forskningens eget område tala emot, tala om, om-tala, om-skriva.

Parallellt finns spåret att autismen ses som en manlig grej. Den autistiska författaren och konstnären Madeleine Ryan skriver:

I say ‘autistic’ rather than ‘I have autism’ because I see autism as the way my brain is wired. My perspective and sense of identity is shaped by it. However, others prefer people-first terminology. It’s an individual thing. [...] Internalising everything creates anxiety, depression, and disordered eating patterns. It’s been estimated that 20 per cent of women diagnosed with eating disorders are autistic.¹

Alltså, 20 % av anorexiflickorna är autistiska. Jag är en av dem. Jag är en av dem som inte sågs som autistisk, pga inte pojke, och istället ombads att skärpa mig. Att leva som autistisk innebär att vara beroende av att någon ser dig som sådan för att du inte ska utsättas för allt det obehag som den neurotypiska världen innebär. Att vara feminist innebär att se den underordning som icke-män utsätts för av män. Att vara feminist och autist innebär att dag för dag för dag konfrontera sig själv och sin internaliserade sexism och ableism, för att fatta att det är okej att finnas.

¹ [3 things people don't know about autistic girls and women | SBS Voices](https://www.sbs.com.au/voices/article/3-things-people-don-t-know-about-autistic-girls-and-women)

12.5.2022

Fournier skriver:

I consider the ways identity is performed in relation to theory. How does this complicate autotheory's capacity to function as a means of critique? (s. 11)

Jag funderar på kritiken. På hur vissa personer/positioner är (tvingas vara) kritiska enbart genom sitt varande i världen. I essän "The Cuteness of the Avant-Garde" skriver Sianne Ngai om gullighetsetetik, ett fenomen som Jane Shi plockar upp i sitt pyssel när hon tar med ordet för "söt person" i sin definition av autism. Som ett sätt att både återta något hon som kort, östasiatisk och queer person ständigt blir uppfattad som, och att synliggöra maktlösheten som autistiska personer historiskt levt med:

One night the other last month, I couldn't sleep. I thought, why not come up with a new Chinese word for autism? Being a heritage speaker, my vocabulary is small. All I could think of was the words for "cute person"—可愛的人 (kě'ài de rén)—which involves the characters for "can"—可 (kě)—and the character for "love"—愛 (ài). That is, those who allow themselves to be loved. Then, I got out my pink pen and put the character for love inside the "口" (kǒu—i.e. mouth, opening, entrance) of the character for can (可). It was like putting love inside of one's mouth, protected and held, but still present. Then, when I put the character for "self"—自 (zì)—beside this new word, I got the meaning, "those who allow themselves to love themselves"²

THOSE WHO ALLOW THEMSELVES TO LOVE THEMSELVES.

Måste man älska sig själv mycket för att orka skriva teori som handlar om en själv? Är det en nödvändighet att älska sig själv i en värld där andra inte visar samma kärlek mot en?

Fournier skriver:

In a context in which women, queers, people of color, and other historically marginalized groups represent large markets with consumerist agency and in which theory as a learned discourse with niche appeal signifies its own cachet with its own classist implications, how can we understand autotheory as a means of resistance, transgression, or dissent? (s. 11)

Jag googlar lite på Fournier och hittar att hon varit redaktör för en antologi som heter *Fermenting Feminism* (2017). Jag blir så himla intresserad. Har länge varit fascinerad av fermentering. Aeroba och anaeroba processer, det liv som lever utan att människan lägger sig i. Miljön som är liv. Jag tänker på mina tankar som under tiden jag skriver denna dagbok får fermentera sig.

Skriver en anteckning till mig själv om att jag ska komma ihåg i den här texten

² <https://disabilityvisibilityproject.com/2021/06/13/reimagining-the-autistic-mother-tongue/>

ATT MIN AMBITION ÄR ATT SAMMANFÖRA EN AUTISTISK OCH EN FEMINISTISK RÖRELSE, ATT DET GENOM BEGREPP SOM NEUROQUEER FINNS EN BRYGGA MELLAN FEMINISM OCH QUEER RESP AUTISM, ATT DET HANDLAR OM ATT HITTA ETT PERSPEKTIV PÅ VÄRLDEN, EN ESTETIK, MEN ATT DET OCKSÅ FINNS I UTTRYCKET AV JAGET

Hittar Jen Hadfield och Cat Chuong som skriver om skrivande och neurodiversitet:

‘Poetry permits a speaking from the margins’ has seemed a commonly accepted assertion in my life over the last few years. Typically, this referred to the margins of race, gender, class, and sexuality practicing interventions into language which enacted a speaking back, a speaking out of places of erasure. I recently read that ‘disability is the last margin to be addressed’ (Scior and Werner, 2016) and while I know this idea isn’t new I realise that while I was studying I never encountered a contemporary poetics that engaged with neurodiversity or disability.

I’m curious what it means to speak out of difficulty. I want to think about this in relation to the poem ‘The Asterism’ in *Byssus* (2014) which is preceded by a quotation from Annie Dillard's *A Pilgrim at Tinker Creek*:

a mystery, and a waste of pain

The first line of the poem is addressed as if to an ‘Inexplicable pain – / ... a thing like Sirius / or Aldebaran –’. I wonder how you navigate difficulty within the fragile structures that constitute the written and spoken word? Between ‘effortful’ and ‘proper tongue-tiedness’ and ‘sudden flu-encies’ to say ‘what we most need to articulate, even when that’s difficult?’³

Jag funderar på hur autoteorin kan fungera som en motpol till ”waste of pain”. Fournier skriver:

The revolution of the everyday that took place in the 1960s led to a recognition of daily and domestic life as political: feminist writers, artists, scholars, and activists came to see that, as the slogan had it, “the personal is political,” and that their practices (as artists, activists, educators, caretakers) could and should engage with the particularities of their lived experience as women, as queer, as racialized, and so on. (s. 15)

Och jag tänker att detta, den ”waste of pain” som det innebär att vara kvinna, queer, rasifierad, neuro-o-typisk, kan återvinnas (och fermenteras – Fournier beskriver fermenteringen som:

As both a metaphor and a physical process, fermentation embodies bioavailability and accessibility, preservation and transformation, inter-species symbiosis and coevolution, biodiversity and futurity, harm reduction and care. [...] Spanning the speculative and the literal, the embodied and the ephemeral, the artists in fermenting feminism reinvalidate questions of health, materiality, canonicity, community, consumption, ritual, and tradition. The works in this publication obscure the line between illness and

³ [‘Inhabiting a Space of Love’: Cat Chong & Jen Hadfield — Guillemot Press](#)

well-being, between science and witchcraft, between human and non-human, and between sentient and non-sentient to flesh out pressing political, theoretical, aesthetic, and ethical questions in the present. (s. 3))

genom autoteorin. Och bli något. Fermenteringen här, sammanför det mänskliga och det icke-mänskliga. Den autistiska har ofta betraktats som mindre-än-mänsklig (se Botha ovan), men jag vill istället läsa den autistisk positionen som mer-än-mänsklig – vilket bland annat Anna Stennings (2020) läsning av bland andra Temple Grandin och Greta Thunberg hävdar. Att inte se den neurotypiska mänskligheten som det enda rimliga, innebär också att hitta allierade bland det icke-mänskliga. Det är en sårbar position. Det är en riskabel position. Både för den som hävdar dess subversivitet och den som påpekar dess underordning. I *Autotheory* framhäver Fournier hur subversiva sårbara positioner blir till en seriös styrka, genom att benämnas som teori.

Jag väljer att placera mig, som autistisk agent, i en position som jag läser som subversiv men sårbar, och subversiv genom sin sårbarhet. Detta innebär att jag läser mig själv (auto) i relation till teorin. Jag läser mig som autist i relation till mig själv och till teorin. Jag kallar det AUTI-AUTO-THEORY.

17.5.22

En stor del av Fourniers text cirkulerar kring Chris Kraus verk. Kraus, menar jag, passar också in i den autistiska läsning jag gör. En stor del av Kraus *Aliens & Anorexia* (2000) handlar Simone Weil – en filosof som Törnvall läser som autistisk med stöd av Rosemary Dinnage och Michael Fitzgerald. Kraus läser Weil, och försöker enligt Palle Yourgaus förord också rädda Weil. Jag tänker på den problematiska räddningen, den koloniala missionen, det underläge som den autistiska hamnar i när den alltid måste räddas till den normala världen. Och jag håller inte riktigt med om Yourgaus idé. Jag läser snarare Kraus läsning av Weil som ett monotropiskt intresse. Det monotropiska är en term som används av Dinah Murray för att beskriva det autistiska intresset – ett intresse som är smalt, men oerhört starkt, och "*charged with feeling*" (Murray, 2005). Kraus uttrycker ett monotropiskt intresse för Weil, likaså för Meinhof, liksom för det egna jaget och dess konst. Julia Miele Rodas konstaterar i *Autistic Disturbances* (2018) att den autistiska texten ofta bedöms (av neurotypiker) som hade den både för mycket och för lite "jag". Kraus text, som vimlar av jag, är samtidigt ett jag som smälter samman med andra (det Stephen Shore (2003) kallar "fusing" vilket är vanligt hos autister). Gränsen för jaget blir porös och sårig. Likaså gränsen mellan teori och fiktion – vilket är Fourniers poäng. Kraus, och jag, läser genom aliens teorin som fiktion. Denna "fusing" hör också till Weil: "she felt the suffering of others in her body" (s. 48)

Jag nämnde häromdagen att Ryan påpekar att autism och ätstörningar är vanliga kombinationer hos icke-män. Kraus beskriver Weil som "the anorexic philosopher [...] *starving* for attention" (s. 15). Att bokstavligt talat vara *starving* efter uppmärksamhet går i linje med autistens komplicerade förhållande till det metaforiska språket. Kroppen, den svältande, blir en komplicerad plats just för att den också pysslar med ett metaforiskt varande. Jag läser *Aliens & Anorexia* med ett monotropiskt intresse – liksom mitt intresse för min egen ätstörning gör det omöjligt för mig att "skärpa mig" och bli frisk. Kraus skriver om ekonomi: en situation som liknar den Freddot Carlsson Andersson beskriver i *B-laget* (2021). Ekonomin liksom andra vardagsgrejer blir en helt sjukt komplicerad sak. Jag tänker att det finns något autistiskt i försöken att analysera världen för

att bli del av den. Jag tänker att denna text talar till mitt autistiska *bodymind*.⁴ Här finns också intresset för aliens: "my skin became so porous that the cello crept into my body like an alien" (s. 45). Här skildras en sensorisk alien, som inte kan uppleva världen som en neurotypisk människa. Samtidigt är Kraus analyserande ett tecken på ett monotropiskt intresse för skvaller och det sociala: "and here begins the difficult task of trying to understand another person" (s. 68). Och denna svårighet fortsätter att göra jaget poröst och sårbart, öppet för "fusing": "Simone Weil wrote about the way she tried 'to see a landscape as it is when I'm not there [...] if only I knew how to disappear' [...] sometimes I do this in Los Angeles" (s. 97) och hon fortsätter:

I identified with the dead philosopher completely [...] [we] had absolutely zero sense of our own 'femininity' and gender" (s. 103) [...] surrounded by animals and children I was 'seized by an unnameable emotion' and suddenly burst into tears. The idea that you are momentarily outside your body because *something else is speaking to you*. It could be that sadness is the girl-equivalent to chance. (s. 119) Failure, like cancer, can only be a manifestation of a person's secret will" (s. 43)

Jag läser Kraus autistiskt. Liksom jag läser Fournier autistiskt.

Man måste inte vara feminist bara för att man är autist. Men det finns en neuroqueer rörelse som gång på gång påminner oss om att autismen finns där och fuckar upp idén om ett normalt sätt för hjärnan att fungera. På samma sätt som feminismen fuckar upp idén om kön. Jag läser min autism feministiskt, eftersom jag är känslomässigt involverad i mitt autistiska flickskap.

Jag läser det autoteoretiska som autistiskt, för att den autistiska positionen alltid blivit beforskad och teoretiserad. DSM-5 har blivit en bibel. Jag använder patologiseringen som partytrick. Kraus kan inte göra ett totalt motstånd för hon fuckar upp & failar: för patriarkatet är som cancer, och någonstans har allt ätit sig in i hjärnans *secret will*. Jag läser Krauses upplevelser med mina autistiska ögon och min autistiska kropp. Fastnar för det storslagna som inte vet något om proportioner:

I said 'I'm working on a little movie about God'. (s. 40)

18.5.2022

Jag skriver detta som en dagbok, för jag behöver något sätt att organisera det. Jag skriver det för att dagboken är den form i vilken jag helst gör teori. Det behövde bli, som en inblick i något privat för att jag skulle kunna skriva. Jag vill säga:

Att jag inte vill diagnosticera någon genom denna text – jag vill inte hävda att jag tror att någon är autistisk av de personer jag skrivit om, även om jag skulle tro det, även om det skulle vara relevant. Och råkar jag utföra denna ömma diagnosticering – vill jag att det ska tas som en komplimang.

En behöver inte vara autist för att vara feminist. Eller.

En behöver inte vara feminist för att vara autist.

⁴ Bodymind: "because mental and physical processes not only affect each other but also give rise to each other—that is, because they tend to act as one, even though they are conventionally understood as two—it makes more sense to refer to them together, in a single term." (Margaret Price, 2015, s. 269)

Jag har bara försökt redogöra för något som finns i mitt huvud. (Är det bara mitt huvud?) Det är något som rör sig i mig och det är något som rör sig i en samhällsdiskurs. Det var länge sedan någon sa att det personliga är politiskt. Jag vill inte skriva om politik. Råkar göra det ändå. Eftersom jag vet att teori är politik. Jag vill gräva djupt och ytligt. Se de associationer som inte hade fått skrivas i den teoretiska texten, men i dagboken.

I said:

I'm working on a little text about God/world/me.

REFERENSER

- Botha, Monique. 2021. Academic, Activist, or Advocate? Angry, Entangled, and Emerging: A Critical Reflection on Autism Knowledge Production. *Frontiers in Psychology*, vol 12.
- Carlsson Andersson, Freddot. 2021. *B-laget*. Ordfront Förlag.
- Cavallin, Saga. 26.10.2021. [Saga Cavallin skriver om Clara Törnvals bok "Autisterna" - DN.SE](#)
- Chong, Cat & Hadfield, Jen. 10.7.2020. [Inhabiting a Space of Love': Cat Chong & Jen Hadfield — Guillemot Press](#)
- Fournier, Lauren. 2019. *Autottheory as Feminist Practice in Art, Writing and Criticism*. MIT Press.
- Fournier, Lauren (red.). 2017. *Fermenting Feminism*. Laboratory for Aesthetics and Ecology
- Kraus, Chris. 2000. *Aliens & Anorexia*. MIT Press.
- Miele Rodas, J. 2018. *Autistic Disturbances. Theorizing autism poetics from the dsm to robinson crusoe*. The University of Michigan Press
- Murray, D., Lesser, M. and Lawson, W. 2005. Attention, monotropism and the diagnostic criteria for autism. *Autism*, 9(2), 139-156.
- Ngai, Sianne. 2005. The Cuteness of the Avant-Garde. *Critical Inquiry*, vol 31.
- Price, Margaret. 2015. The Bodymind Problem and the Possibilities of Pain. *Hypathia*. vol 30.
- Ryan, Madeleine. 22.2.2020. [3 things people don't know about autistic girls and women | SBS Voices](#)
- Shi, Jane. 13.6.2021. <https://disabilityvisibilityproject.com/2021/06/13/reimagining-the-autistic-mother-tongue/>
- Shore, S. 2003. *Beyond the Wall: Personal Experiences with Autism and Asperger Syndrome*. 2nd ed. Shawnee Mission, KS: Autism Asperger Publishing Company.
- Törnvall, Clara. 2021. *Autisterna. Om kvinnor på spektret*. Natur & Kultur.
- Yergeau, Remi Melanie. 2018. *Authoring Autism: On Rhetoric and Neurological Queerness* Durham, NC: Duke University Press.